

10^è FESTIVAL
ESPERANZAH!
EL PRAT FESTA DE L'ECONOMIA SOLIDÀRIA
11, 12, 13 I 14 D'OCTUBRE, PARC NOU, EL PRAT DE LLOBREGAT

El Festival Esperanzah! compleix la primera dècada de vida apostant fort per la transformació social: partint de l'eix transversal de l'economia solidària i el feminisme, la seva propera fita és cooperativitzar-se l'any 2019. En definitiva, es tracta d'utilitzar la cultura i la música per ajudar que l'ecosistema cooperatiu local arrelhi amb més força i, al mateix temps, donar suport a projectes de solidaritat internacional

BALLAR AL RITME DE L'ECONOMIA SOLIDÀRIA

Carles Masià | @chmasia

Canviar la imatge tòpica d'un barri estigmatitzat i receptor d'ajudes a la d'un barri solidari, capaç de generar idees i recursos per destinar-los a projectes d'interès social, tant al Prat de Llobregat com més enllà. Aquesta és la filosofia del Festival Esperanzah!, que de l'11 al 14 d'octubre es torna a celebrar a Sant Cosme i Sant Damià amb el bagatge acumulat d'una dècada d'experiència i moltes idees per explotar.

El camí recorregut durant tots aquests anys ha estat fèrtil pel que fa a aprenentatges i també ha permès destinar un total de 300.000 euros recaptats fins al 2015 a projectes solidaris com Proactiva Open Arms, una ONG que lluita per evitar la catàstrofe humanitària de les refugiades a la Mediterrània. Altres iniciatives que han rebut una empena gràcies al festival han estat Pallasos en Rebel·dia, col·lectiu internacional de clown i circ, i Dones Rumb a Gaza, una de les flotilles de la llibertat per trencar el bloqueig israelià sobre la població palestina de Gaza (2016).

A banda, les activitats de les últimes edicions també han servit per donar suport a projectes comunitaris del Prat: un d'ells és Dones Sàvies de Sant Cosme, autèntiques lluitadores per millorar les condicions del barri i protagonistes d'un documental. Enguany, el repte que es marca l'organització és assolir els 200.000 euros per seguir acompanyant Proactiva Open Arms, a més de col·laborar amb el Cor Safari -fundació Nzuri Daima-, la fundació Vozes i impulsar l'emprenedoria cooperativa local.

Mercat social

Tot això gràcies a la recepta que promou el festival, finançat exclusivament amb ajuts, aportacions voluntàries, patrocinis i els ingressos resultants de la venda de menjar i beguda. A més, el 100% de la recaptació de les entrades i els excedents aconseguits es destinen a projectes d'alt impacte social, cultural, comunitari i ambiental. Aquesta realitat no seria possible sense els equips de voluntàries que gestionen l'esdeveniment i la complicitat inestimable dels col·lectius d'artistes i músics, que adapten el seu caixet al pressupost d'aquesta cita anual.

Què es fa és tan important com la manera de fer-ho: per això, l'Esperanzah! parteix de l'economia solidària, una vinculació que s'intensifica a partir de 2014 en col·laboració amb la Xarxa d'Economia Solidària (XES) i altres organitzacions amb qui comparteix la mateixa visió. "El

festival fomenta l'extensió del mercat social: la majoria de proveïdors són cooperatives i entitats de l'economia solidària, i promou la intercooperació amb experiències semblants. A més, cuida molt el tema del voluntariat", explica Xavi Palos, de la XES. Això, per exemple, es concreta a les barres, on es poden trobar projectes de restauració cooperativa i es contracten els serveis de Som Energia (llum) i Som Connexió (telefonía i internet), així com les assegurances d'Arç Cooperativa, que precisament farà un acte de celebració del seu 35è aniversari al festival.

L'Esperanzah! no és un producte sintetitzat per cap empresa ni gestoria cultural, sinó que neix de la visió d'un col·lectiu d'educadores socials desitjós de vertebrar el territori de Sant Cosme de manera creativa i apoderadora. Per això no és un festival qualsevol i s'agermana amb altres festivals que vinculen cultura i compromís, com Clownia, Canet Rock, Rototom Sunsplash i BarnaSants. En un moment en què molts espectacles acaben sent espais cuinats per grans empreses de gestió i marxandatge amb l'objectiu de promocionar cotxes o cerveses, el periodista musical Nando Cruz apunta que "ens calen urgentment altres referents i experiències per imaginar com podria ser un espai de trobada sa al voltant de la música i explorar nous models. En aquest sentit, l'Esperanzah! és un banc de proves idoni per al cooperativisme perquè ja ha avançat molt de terreny".

Horitzó cooperatiu

Per tal de consolidar el seu model, l'Esperanzah! ha iniciat un procés per convertir-se en cooperativa l'any que ve. L'objectiu és bastir un instrument d'esperit cooperatiu en què totes les parts implicades decideixin conjuntament aspectes com la temàtica del festival, els eixos que cal prioritzar i el destí dels recursos generats. En paraules del codirector del festival, Òscar Rando: "Volem dotar-nos d'un sistema de governança on músics, periodistes, administració pública, entitats i totes les persones puguin participar d'aquest model innovador, que utilitza el festival per intentar donar resposta a les petites revolucions que tenim pendents". En definitiva, un model que respongui a les expectatives d'un projecte que vol prioritzar la transformació social.

"A l'hora de dissenyar un festival, el públic acostuma a ser el protagonista més menystingut i només se'l considera el consumidor final. Un festival d'esperit cooperatiu seria un context ideal per incorporar-lo des del principi", reflexiona Cruz. Un dels casos interessants pel que fa a par-

ticipació que esmenta Cruz és l'Ibaiertzean (Pamplona), que, tot i finançar-se amb fons públics, cada any s'instal·la en un barri de la ciutat i el primer que fa és contactar amb el teixit comunitari del territori per decidir quina mena d'activitats s'impulsaran i com poden enriquir el barri.

Altres referents inspiradors per la seva trajectòria són Teatro de Barrio, cooperativa de consum cultural integrada al barri madrileny de Lavapiés, i els mateixos Txarango, que l'any passat es van constituir com a cooperativa de treball. També es poden teixir aliances i aprofitar l'experiència de projectes ideològicament molt propers, com l'Ateneu Popular de 9 Barris o Quesoni, cooperativa centrada en producció i programació artística. "Tenim clar que un cop acabat l'Esperanzah! 2018 començarem a treballar per crear la nova cooperativa i que comptarem amb moltes de les companyes de viatge que ja coneixem. D'aquesta manera, intentarem que el festival sigui una eina útil per transformar la societat mitjançant la cultura", explica Violeta Palazón, cap de comunicació del festival.

Ecosistema d'economia solidària

Per posar fil a l'agulla, l'actiu més important que té l'Esperanzah! és la pertinença a l'ecosistema cooperatiu del Prat de Llobregat, una de les 32 poblacions adherides a la Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària (XMESS). Al llarg dels darrers anys, la Fundació Esperanzah!, amb el laboratori d'emprenedoria col·lectiva Labesoc i altres entitats que dinamitzen l'economia cooperativa al territori -l'última a arribar ha estat l'Ateneu Cooperatiu del Baix Llobregat, amb seu a Sant Feliu-, ha acompanyat més d'una quarantena de projectes de sectors molt variats. Parlem d'iniciatives -per esmentar-ne només unes quantes- com Som Gestió (gestoria i assessoria), Som Connexió (telecomunicacions), Som Eficiència (transició energètica), Illa (producció d'esdeveniments i lloguer de materials) o Rebrot (encarregada de gestionar la finca de Cal Monés, cedida per l'Ajuntament per acollir el futur Parc de les Olors). Totes són aquí per complementar les propostes existents i enfortir la xarxa comunitària i veïnal del barri.

L'ambiciosa proposta de l'Esperanzah! per als propers anys és una peça important que s'afegeix al mosaic de projectes que es van obrint camí des de l'economia solidària. El festival compleix la funció de denunciar les injustícies i fer d'altaveu de les iniciatives amb potencial de transformació, i el que és més important: humilitat, explora i projecta formes de portar-les a la pràctica.

Violeta Palazón

MÉS D'UNA DÈCADA SEMBRANT ESPERANCES

La llavor de l'esdeveniment es planta el 2007, quan unes quantes persones vinculades a Grups Associats pel Treball Sociocultural (GATS) i la plataforma Radiochango visiten el festival de músiques del món Esperanzah! a Bèlgica. Poc després, ja el 2008, Manu Chao fa un concert a l'equipament Cívic Delta que marca l'inici del festival al Prat.

- El 2012, l'Esperanzah! es va traslladar al Xiringo! de la platja del Prat per celebrar la victòria de la plataforma Aturem Eurovegas sobre el projecte de fer un macro-casino al Delta del Llobregat
- El 2014 comença un nou cicle per al Festival Esperanzah!, quan decideix apostar formalment per l'economia solidària com a mètode per dinamitzar el territori.
- En l'edició de 2016, amb el lema "F*** You Troika - Volem acollir - Obriu Fronteres", 12.000 persones omplen el recinte del festival.
- En l'edició de 2017, unes 23.000 persones van participar de la festa de l'economia solidària.

QUATRE DIES PER CRIDAR BEN FORT QUE UN ALTRE MÓN ÉS POSSIBLE

Per primer cop, el festival tindrà quatre dies d'activitats en una edició marcada per l'**Esperanzah es Muher** del 12 d'octubre, una jornada 100% femenina (vegeu les pàgines centrals). Globalment, el 70% del cartell i

dels equips tècnics del festival està integrat per dones.

Un altre dels plats forts serà, sens dubte, la presència de **Txarango** i l'espectacle Abaraka, amb l'escenografia de Lluís Danés (13 d'octubre). Amb aquest muntatge únic, el grup inicia un parèntesi fora dels escenaris després d'un intens any d'activitat presentant el disc *El cor de la terra*. Diumenge 14 d'octubre serà el torn de **Gossos**, amb un espectacle que celebra el seu 25è aniversari acompanyats de molts artistes sorpresa. L'acció començarà el dijous 11, amb Balkan Paradise Orchestra, Bohemios Autorizados, Ebri Knight i Leo Bassi. Durant aquest cap de setmana llarg hi haurà més de 50 actuacions musicals als dos escenaris del festival.

D'altra banda, també es podrà gaudir del **Festiclown**, les xerrades i activitats del Pueblo de los Posibles, l'artesanía del Zoco, el Zoco Gastronòmic i desenes d'activitats sobre ecologisme, cultura, feminisme, cooperativisme i altres propostes dels moviments socials. Podeu consultar el programa complet a: www.esperanzah.es/artistas-por-dia

Publicació editada conjuntament pel Festival Esperanzah i La Directa

www.esperanzah.es / www.directa.cat

Coordinació: Paula Rodríguez

Edició: Jesús Rodríguez

Correcció: Èlia Olivan

Maquetació: Lola Fernández

Fotografia: Victor Serri

Textos: Carles Masià, Clara Macau i Carla Benito

Aquesta publicació s'ha enviat a impremta el 2 d'octubre de 2018.

Tirada: 15.000 exemplars

ESPERANZAH ÉS NOM DE DONA

Amparo Sánchez i el col·lectiu Arte Muhé programen, dins el festival, una nit 100% femenina per reivindicar el paper de la dona en el món de la música i l'art

Amparo Sánchez

Carla Benito | @CarlaBenitoG

Amparo Sánchez (Amparanoia) fa anys que puja als escenaris de l'Esperanzah, un festival que aposta per impulsar la cultura des de la col·lectivitat i a través de l'economia solidària. El seu contacte amb l'organització de l'esveniment va facilitar que la idea de fer una nit en què el cartell fos 100% femení agafés forma i es fes realitat sota el nom Esperanzah es Muher. Les segones responsables directes de la iniciativa són el col·lectiu Arte Muhé, un projecte d'art de diferents disciplines fet per dones i no només per a dones.

“Existeixen unes ganes i una necessitat que les dones es facin veure. Ara és el moment de fer soroll”. Sota aquesta premissa expressada per Piltra -una de les artistes integrants d'Arte Muhé-, el col·lectiu i Amparo Sánchez han aconseguit que el 12 d'octubre fins a 40 grups i artistes de diferents generacions i gèneres es trobin al barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat. Es tracta d'una data i una fita històrica, ja que serà la primera vegada que només dones es trobaran en un festival d'aquestes dimensions dalt i baix de l'escenari. A banda de les cantants, instrumentistes i compositores que participaran de la nit, les tècniques de so i llums seran íntegrament dones. Al mateix temps, espectacles de circ, actrius, pintores, escriptores i poetesses també ocuparan espai i participaran d'aquestes 12 hores de música feta per dones.

Ho fan perquè entenen que visibilitzar la dona en el món de la música és una assignatura encara pendent. Només el 13% de les artistes que actuen en els deu festivals més multitudinaris de tot l'Estat espanyol són bandes o solistes femenines. Per Piltra, sembla que les dones no existeixin en el món de la música ni dins els macroconcerts. Tot i que hi ha “molta qualitat”, analitza que hi ha molt poques dones caps de cartell. Des del col·lectiu Arte Muhé creuen, doncs, que “hi ha mil branques per les quals lluitar des del feminisme”, però a elles els toca fer-ho “dins de l'art i la música”.

Piltra, Maria Ruíz, La Mare o La Otra són algunes de les integrants d'Arte Muhé que juntament amb Amparo

Sánchez han impulsat aquesta iniciativa, que “ja és una realitat i ve per quedar-se”. “Les dones necessitem urgentment un espai i una cita per mostrar-nos dins d'un festival per començar a compensar la discriminació que hem patit i seguim patint al llarg de la història”, denuncia Sánchez en presentar el programa, que comptarà amb dones de renom internacional com Arianna Puella, Ana Tijoux o Vinila Von Bismark.

La por que pot haver-hi en dur a terme un espectacle d'aquestes dimensions es dissol davant les ganes, la il·lusió i la sensibilitat cap al compromís de fer realitat un canvi. Un canvi que, en paraules de la mateixa Sánchez, ha de “servir d'inspiració per a moltes dones que mai s'han plantejat llançar-se al món de la música pensant que tan sols els homes hi tenen cabuda”.

Reivindicació feminista als escenaris

“Soles no podem, però juntes som imparables”, deien en una de les seves primeres trobades. I així va ser quan diverses cantautores van citar-se a la presó d'Alcalá Meco, on van realitzar un taller amb les internes sobre art i dones. Es van ajuntar sense conèixer-se entre totes, i de l'experiència i una trobada posterior en una sala de Madrid va acabar creant-se el col·lectiu Arte Muhé.

Aquesta associació femenina, que ara es troba periòdicament, busca reivindicar el paper de la dona dins l'art i està creada per diverses disciplines i generacions. Aposten per treballar valors com la igualtat, el respecte i la diversitat, i ho fan a través de l'organització de concerts i trobades, però també de tallers a espais com instituts o presons, on poden fusionar l'art amb el que és social. Ho fan a través d'aquests formats perquè, com afirma Piltra, “l'art és joc i amb el joc tot entra molt millor”.

Mentre normalitzen la presència de dones als escenaris treballen pel reconeixement de la qualitat. Des del col·lectiu denuncien que “ara sembla que s'estigui posant de moda el feminisme i no està bé que et truquin per interessos i per complir. S'han de fer les coses amb el cap”.

El collectiu Arte Muhé. Luis del Amo

“L’art és una eina pedagògica per apropar el feminisme a un context social”

María Ruíz, cantautora del col·lectiu Arte Muhé

Diverses disciplines artístiques es fusionen dins del col·lectiu Arte Muhé, un projecte que va néixer fa un any i mig per reivindicar i visibilitzar la dona dins el món de l’espectacle. María Ruíz és una de les cantautores que en forma part dels seus inicis. Parlem amb ella sobre el projecte, les vinculacions socials i l’Esperanzah es Muher, una nit 100% femenina que han creat juntament amb Amparo Sánchez.

Arte Muhé neix d’una trobada, no va ser una idea preconcebuda. Com va anar?
Durant la sobretaula en un dinar, quan quedava poc pel 8 de març, a tres de nosaltres se’ns va acudir fer una trobada de dones artistes barrejant disciplines per veure què podíem fer. L’espectacle es va dir Art Muhé i, quan va sortir millor del que creïem i vam voler seguir, ens el vam quedar. Tot molt espontani i natural.

Parleu del paper de la dona dins de l’art i des d’allò social. Per què vau començar dins de les presons?

Jo estava amb altres projectes relacionats amb dones preses i Arte Muhé va començar molt lligat a això. De fet, la primera mostra es fa a la presó de Meco. Tenim un vessant purament artístic però un altre molt més pedagògic, amb tallers per visibilitzar les arts escèniques femenines i apropar el feminisme a través de l’art a contextos on no està tan present. El contingut d’Arte Muhé a nivell musical, poètic, plàstic... travessa tota la perspectiva de gènere i té un component clarament feminista.

Heu estat a presons, amb dones en risc d’exclusió i també voleu treballar amb instituts.

El primer el farem ara a Leganés. Crec que l’experiència serà positiva. La majoria de nosaltres venim de treballar en contextos socials. Jo mateixa soc educadora social i tenim pedagogues, psicòlogues... Ser professionals en àrees educatives ens facilita poder treballar en aquests espais, ja que tenim eines i recursos.

La finalitat és crear referents?

Sí. No existeixen referents de dones artistes i hem de visibilitzar aquesta carència i aprofitar la nostra presència per donar un missatge, per apropar el feminisme a altres contextos. L’art es converteix en una eina pedagògica, en un mitjà amb el qual apropar un missatge a un context social concret.

Com se us ha rebut tant per part d’altres dones com per part d’homes?

Amb molt afecte. I no només per a públic femení, ja que el nostre espectacle al final és de dones però està fet per a tots els públics. Sí que és veritat que el *feedback que ens arriba és majorment de dones. Al final, donem un espectacle bastant diferent, transgressor per com utilitzem el llenguatge i perquè el missatge no abunda als escenaris però el vivim moltíssimes dones, la gran majoria. Pujar-ho a l’escenari és posar un mirall davant del públic. Les dones que es veuen reflectides o que es reconeixen en les històries de dones alienes després se’ns apropen. Recordo dues dones de 50 anys que eren parella que em van donar les gràcies perquè creien que a la seva edat ja mai veurien res com el que vam fer. El col·lectiu pren sentit amb aquests testimonis, quan la gent troba un espai on posar en comú el que moltes sentim.

Com veieu l’Esperanzah es Muher?

És una iniciativa molt bonica, i que l’Esperanzah! compti amb nosaltres un privilegi. Ens emociona molt participar de la creació i del cartell 100% femení, però l’objectiu final és aconseguir cartells en el panorama nacional d’art que siguin molt més equitatius, paritaris i on nosaltres ens vegem visibilitzades. El panorama ara mateix és difícil. Festivals dels més importants d’Espanya compten amb més de 100 homes i no arriben a les 10 dones. Això és insultant, vergonyós i preocupant. Formem la meitat d’aquest engranatge que és la cultura i l’art en aquest país. En llocs com l’Esperanzah! fem acció directa per un objectiu final.

Si sou de diferents punts de l’Estat espanyol, també és una oportunitat per trobar-vos.

I crear xarxa entre nosaltres. Crear xarxa amb dones artistes i amb dones que es troben amb les mateixes barreres que nosaltres per pertànyer a un sector que des de sempre ha estat molt masculinitzat. Per això el dia 12 totes les regidores i les tècniques també seran dones. S’han de canviar els rols.

Passarà?

Som conscients que queda molt per fer i el panorama no pinta com ens agradaria, però estem projectant un futur on tindrem el mateix espai que els nostres companys homes. Pretenem que hi hagi una equitat en qualsevol context i àmbit. Els feminismes estem creant unes xarxes i uns llaços molt forts i, pel que fa al sector artístic, crec que ho estem fent bé i estem en camí.

L'ORGULL DE SER DE SANT COSME

Clara Macau | @ClaraMacau

El barri del Prat de Llobregat es va fer i refer, guarda la memòria d'un activisme veïnal exemplar i avui fixa la mirada a enfortir la convivència

L'avinguda del riu Llobregat, al barri de Sant Cosme i Sant Damià, s'estén orgullosa per al vianant. Pessics de cel blau omplen de llum els racons dels blocs de pisos, endreçats en dotze illes fetes i refetes. Fa cinquanta anys, això eren camps, amb casetes de dos pisos i sostre d'uralita. Ara hi ha arribat un metro flamant i hi ha un parc ben verd.

Un vell elegant es toca el barret i fa repicar el bastó. No sé si té una festa. M'ho resol: "Els gitanos vestim així". "Aquí només hi ha gent vulgar. Gitanos. Marroquins", diu el client d'un bar que fa el cafè. És de Granada, veí de sempre, i hi ha coses que no veu clares. A Sant Cosme hi pesa un estigma punyent. Sembla que s'oblidi que, als anys setanta, va ser un barri amb força. Milers de persones es van aplegar en una associació de veïns per exigir aigua i llum. I transports. I tirar-ho tot avall. Perquè els primers habitatges, construïts el 1964, no canalitzaven bé l'aigua, es podria tot i els sostres queien.

Els pisos es van d'un llampec per a les persones que venien de Múrcia, Granada o Extremadura. Va coincidir amb l'eliminació de les barraques de Montjuïc, Sants, la Perona o el Somorrostro. Un 30% de la gent que viu a Sant Cosme és d'ètnia gitana, i hi ha persones de l'Amèrica Llatina o el Marroc. "És un dels primers nuclis de població marroquina a l'Estat", afirma Abdelaziz Hanudi, president de la Comunitat Islàmica del Prat.

Sant Cosme té memòria; la de 1978. Després de deu anys de tallar la carretera fins a l'aeroport i manifestacions, es va aprovar la reconstrucció del barri. "Els veïns van aixecar un pis pilot per mostrar com havien de ser les cases", explica amb orgull el coordinador al Prat de la Fundació Secretariat Gitano, Miguel Ángel Román. Un procés de set fases, fins al 1993, va enllestir el barri.

Conviure a Sant Cosme

"Per res del món vagis als pisos blancs. És un altre Sant Cosme", m'avisa el granadí del bar. En arribar-hi, uns joves s'exclamen: "Nosaltres no molestem, els problemàtics són els de les cases del fons!". Un home treu el cap per una finestra. Diu que parli amb el patriarca: "És qui més coneix el barri".

L'envejada gestió comunitària de Sant Cosme té clar-obscur, m'ho deia Román: "Els veïns van decidir amb qui volien compartir l'escala i això ha mantingut desigualtats de poder i separacions interètniques". Cadascú es va aplegar amb qui volia. Així que es van crear comunitats dins la comunitat.

María H. seu en un banc dels pisos blancs. Hi viu des de fa més de 35 anys. Va passar per la Perona i la Via Trajana fins a arribar a Sant Cosme. "No és bo fer nuclis de població gitana. No estem units com es pensa, només perquè vivim uns damunt dels altres. Som diferents. Algunes visions de la llei gitana poden ser dures i creen conflictes de convivència", comenta.

Rosalía García participa en l'associació Romi Satipen (Dones Gitanes) i avui ha dut els fills al parc. Fa tallers de ball i gimnàstica i aposta per barrejar el veïnat. Les associacions creen vincles, i així ha conegut el festival Esperanzah. El president de Grups Associats de Treball Social (GATS) i codirector del festival defensa que "la cultura potencia l'autoestima i el sentiment de pertinença de la comunitat".

Pertànyer a Sant Cosme

La identitat obrera i orgullosa de la gent del barri ha perdut alè. L'informe d'avaluació final del pla integral de Sant Cosme, de la Fundació CIREM (2011), mostra que el veïnat confia en el futur de la comunitat, però cal treballar per enfortir i consolidar una estructura ciutadana. Les associacions hi tenen un gran paper.

La baixa activitat del barri omple els carrers de silenci i s'hi veuen persianes abaixades. Fa la impressió de ser un "no-lloc". L'avinguda Onze de Setembre és una frontera; aïlla i separa una comunitat sencera. El més dur és que es genera una imatge esbiaixada del veïnat de Sant Cosme i crea espais d'exclusió que no ajuden. "Aquí hi ha molts Sant Cosme", conclou María H., que em pregunta: "Fins on dius que arriba el barri? No, no. El Sant Cosme de veritat són els pisos blancs". Li dic que la seva àrea no va arribar fins a la darrera fase de remodelació, la setena. Em mira interrogant: "Set fases, dius? I ara. Una de sola, la que va aixecar el meu pis. T'han pres el pèl!". Encara cal tirar més murs avall per dir, amb orgull, "soc de Sant Cosme".

Pintada a les parets del barri de Sant Cosme

“Ens sentim orgullosos d’haver aixecat un barri amb la força veïnal”

Juan Mesa, mecànic i veí de Sant Cosme

Nascut a Còrdova el 1943, va treballar vint anys a la fàbrica Damm instal·lada al barri. És activista veïnal des dels anys setanta i membre de l'Associació de Veïns

Va arribar a Sant Cosme a finals dels anys seixanta, des de les barraques de Sants.

Vaig arribar el 1967 amb la meva dona i vam instal·lar-nos en un dels habitatges públics fets per l'Obra Sindical del Hogar, al carrer de Joncar. Soc de Còrdova, vaig arribar a Catalunya quan tenia 7 anys i primer vaig viure al Polvorín. A Sant Cosme hi vaig venir als 21 anys. Vaig saber per la meva dona que volien treure les barraques i que s'oferien pisos aquí.

Com era aquell primer habitatge on va viure?

Durant uns mesos no teníem ni llum ni aigua, carregàvem cubells i anàvem a la font. Aquesta va ser la primera reivindicació veïnal. Després, vam demanar una xarxa de transports. Havíem d'agafar l'autobús a la plaça d'Espanya! Quan la meva dona es va posar de part, vaig haver de caminar mitja hora entre els camps fins a arribar a l'Ajuntament del Prat i demanar un taxi per anar a l'hospital.

Els pisos originals es van arribar a deteriorar...

Eren pisos fets a correcció. Jo m'aixecava al matí per anar a treballar i, en tornar, on abans hi havia un descampat, ja hi havia un pis. En poc temps l'aigua dels vàters quedava retinguda i n'empantanegava l'interior, l'estructura es podia i els sostres s'enfondraven. Els veïns vam fer un pis pilot prop de les cases de la Sedeta, amb l'ajuda d'un arquitecte i l'esforç dels qui feien feina a l'obra. Voldríem que la plaça on era el pis honorí la fita.

És que l'administració es va oposar al que demanaven?

L'administració volia rehabilitar els habitatges; és el que es va fer en altres barris. Però no volíem pedaços. Vam redactar una carta al rei amb la demanda i vam anar fins a la delegació del Govern; vam retenir el delegat en un despatx durant vuit hores, fins que en vam sortir amb la promesa de la reconstrucció total.

Quant va durar la lluita?

Fins al 1978. És quan vam aconseguir fer arribar les peticions al primer Consell de Ministres de la democràcia, amb l'ajuda de l'antic procurador de les Corts, Eduardo Tarragona. Es va aprovar la reconstrucció uns mesos després. Fins aleshores, milers de veïns vam fer força amb talls als accessos a l'aeroport i retencions d'autobusos.

Als anys vuitanta, la lluita va canviar...

Va ser l'esclat de les drogues i ningú no hi estava preparat. Tothom coneix alguna família que ha perdut un fill o un germà. Els joves van ser els més afectats, perquè s'aplegaven amb els amics i els seduïa la nova moda. Les famílies vam sortir al carrer, aquest cop per demanar policia al carrer.

Avui, Sant Cosme i Sant Damià té més serveis. Hi ha arribat la línia de metro.

El barri ha canviat molt i s'hi han corregit moltes coses. Ara tenim la seu de l'entitat Fundesplai, una comissaria, un edifici judicial i un centre esportiu. Hi ha acord entre l'esforç públic i les iniciatives veïnals del mercat ambulant i de les activitats culturals. Cada vegada tenim més suport. Ens sentim orgullosos d'haver aixecat un barri amb la força veïnal i d'haver estat un exemple a seguir per altres barris de l'Estat.

Directa

publicació quinzenal

La Directa és un mitjà de comunicació cooperatiu, en català, d'actualitat, investigació, debat i anàlisi. Amb més de dotze anys d'experiència i amb vocació de contribuir a la transformació social, volem exercir la funció de denunciar els abusos i les injustícies i potenciar les pràctiques transformadores.

El nostre marc de referència són els territoris de parla catalana, per això tenim una xarxa de nuclis territorials i col·laboradors teixida des de l'inici del projecte. Per garantir la independència editorial del mitjà, el 73% del nostre finançament prové de les més de 2.600 subscripcions.

Informa't i subscriu-te a www.directa.cat

Horaris Esperanzah! 2018

5 Octubre 2017. 18h

Drets humans i laborals per una economia solidària i cooperativa. Unai Sordo, Evelin Castillo, Joaquin Nieto, Olimpia Sanchez. Cèntric Espai Cultural

JUEVES 11

Permanent durant tot el festival

Espai informatiu sobre el procés de cooerativizació del festival. Estands d'empreses d'ESS, Curts sobre ESS, Exposició Ateneus cooperatius exposició pallasos en rebeldia i documental cooperatiu 10è aniversari del festival.

19.30h Documental. Mousso Faso. La patria de las mujeres íntegras. De Anxon Monforte. A càrrec de Fiare Banca Ética

23.00h Ebri Knight

01.00h Bohemios Autorizados

21.15h Balkan Paradise Orquestra

DIVENDRES 12

12.00h Les dones sàvies de Sant Cosme. La transformació d'un barri amb ulls, mans i cor de dona.

12.00h Kanaya Circ

12.00 - 15.00h Fefe i Cia Farcells de Jocs

12.00 - 16.00h Tata inti (0-6 años)

12.30 - 13.30h Actuació Infantil Fefe i Cia

15.00h Taula Rodona cultura i cooperativisme. Una mirada des del feminisme

16.00h Gala de circo y clown femenino: Alba Quevedo (trapezio y telas), Bala (trapezio), Miriam (telas), Joana (telas). Presenta Desparpajo.

17.00h Batucada

17.30h Road Ramos

18.00h Maruja Limon + María Blanco

18.30h TESA

19.00h TRIBADE

20.30h Arte es muhé

20.30h Anita Kuruba

21.00h Arianna Puello

21.00h Doc. de Les Dones Sàvies de Sant Cosme

21.30h Ana Tijoux

22.00h Banda Futura

00.30h DUB

02.00h DJ Luna

02.00h Las hijas de la cumbia

DISSABTE 12

12.00h Little Testa Producciones "4x4"

12.00 - 15.00h Fefe i Cia Farcells de Jocs

12.00 - 16.00h Tata Inti (0-6 años)

12.30h Taula. Persones desplaçades, cap a on volem mirar.

13.00h Desparpajo

13.00h The Roker el mag

14.00h Teatre Kaddish. Involució

15.30h Taula 35 aniversari Arç Cooperativa. Amb Marina Garcés, David Fernández i Jordi Garcia.

16.00h Okidok

16.00h Tallers. Chikung

17.00h Els Ateneus Cooperatius, una nova eina per fer economia solidaria

19.00h Natxo & The Wireles

20.00h Koers

20.00h Documental Esperanzah

21.00h Coro Safari

22.00h Txarango. Abaraka, concert final de gira amb convidats i convidades sorpresa

00.00h Pupi-les

01.00h Buhos

02.00h DJ

DIUMENGE 12

11.30h Leo Bassi "El ultimo bufón" 11'30h

11.30h Batucada de dones

12.00 - 15.00h Fefe i Cia Farcells de Jocs

12.00 - 16.00h Tata Inti (0-6 años)

12.45h Taula. Free Palestine. Els viatges de l'Esperanzah

13.00h Cabaret 20 anys de festiclown: Jennifer Jaconimi

13.30h The Roker el mag

14.15h Guadi Galego

14.30h Paella Cooperativa

15.30h Acte central Festival

Dolo Beltrán, Jordi Évole, Ivette Nadal, Mara Barros, Alguer Miquel, Gemma Humet, Natxo Tarrés, Carmen Zapata, Reyes Torío i Núria Martorell (faltan convidats per confirmar)

16.00h Tallers. Ioga infantil

18.00h Gossos 25 anys. Concert amb convidats i convidades sorpresa.

20.00h Documental Esperanzah

00.00h FIN ESPERANZAH 2018

Durant la setmana posterior al festival (del 14 al 21 d'octubre) Activitats amb El Cor Safari. Consulta les nostres xarxes socials. Tots aquests horaris poden patir modificacions. Estigues atent al web del festival i als plafons informatius. www.esperanzah.cat

- Escenari Grande
- Escenari Pequeño
- Foro Cultura amb causa
- Escenari Festiclown
- Programa Infantil

